

Naoktrojovaná výroba "divočiny" v Národním parku Šumava

Základní principy indoktrinované ideologie bezzásahovosti

- "příroda si sama nejlépe pomůže"
- "přírodní procesy nám vyrobí přírodní pralesovou divočinu s druhově, věkově a prostorově různorodými porosty"
- "v NPŠ rostou nepřírozené lesy, proto kůrovec nám pomůže nejrychleji vytvořit přírodní biotopy"
- "pro zajištění funkce národního parku je nutno většinu parku ponechat samovolným evolučním přírodním procesům"
- "bezzásahový režim nemá zásadní vliv na hydrologii šumavských povodí"
- "vysušování Šumavy je způsobeno historickým odvodněním rašelinišť"
- "bezzásahově chráněný kůrovec v NP Šumava neměl vliv na jeho následné postupné rozšíření v Česku, dnes je však Šumava ohrožována kůrovcem z okolních lesů"
- zásadní je vytvořit "přírodní les", nepodstatné je zajišťování ostatních "překryvných" druhů ochrany přírody a krajiny
- dále je používáno množství dalších cílených dezinformací k prosazení ideologie bezzásahové výroby virtuální divočiny
- hazardní "výroba virtuální divočiny" je prováděna bez společenské dohody.

Většina světových národních parků využívá světově vědecký ekosystémový asistenční management spolupráce s přírodou, kromě několika lokalit skutečné divočiny !

Základní dopady bezzásahovosti na Šumavě

- fatální kůrovcová katastrofa Česka započatá v epicentru chráněné kůrovcové množárny NP Šumava způsobila národní rozvrácení ekologické stability
- dochází k zásadnímu narušování environmentální, ekonomického i sociálního pilíře trvale udržitelného vývoje
- dochází k aridizaci / vysušování původně humidní Šumavy v důsledku záměrného kůrovcového uschnutí hřebenových smrčín ("vyčesávajících" ovzdušné srážky) a následně šumavských povodí - Vltava, Otava, Úhlava a České kotliny (které jsou závislé na retenci ovzdušných srážek)
- nepříznivá situace vegetačního pokryvu se zásadně promítá v nepříznivé tepelné bilanci krajiny, teploty vzrůstají i nad 40°C
- dramaticky je likvidována biologická diverzita (srovnání poskytuje botanické mapování před vyhlášením EVL), neplní se Úmluva o biologické rozmanitosti (CBD)
- zásadně se neplní funkce Chráněné oblasti přirozené akumulace vod
- zásadně se neplní funkce Ramsarsky chráněných mokřadů
- zásadně se neplní funkce Evropsky významné lokality Šumava
- zásadně se neplní funkce Ptačí oblasti Šumava
- zásadně se neplní funkce Biosférické rezervace UNESCO Šumava
- dochází k likvidaci jedinečných krajinných hodnot Šumavy, chráněných evropskou Úmluvou o ochraně krajiny

- omezuje se turismus a výchovně a vzdělávací funkce zástupným důvodem ochrany tetřeva (který zde spokojeně žil spolu tisíci obyvatel), přičemž dílčí náhradu mají poskytovat problémové oborní chovy
- dochází k ostrakizaci a omezování obyvatel obcí, které jsou součástí NP Šumava
- avanturismus bezzásahové ideologie vnucený na Šumavě nevnímá vzrůstající stresové faktory klimatických změn a situaci, že ČR, Evropa i lidstvo čelí environmentální katastrofě a stavu planetární nouze
- vnucovaná ideologie bezzásahovosti je další zločinnou ideologií (po fašismu a komunismu), jejíž **škody spějí do biliard.**

Využívané způsoby "managementu" ideologie bezzásahovosti

- přehlížení principu předběžné opatrnosti při hazardním experimentu výroby "divočiny" z kulturních ekosystémů - avšak čím rozsáhlejší a rychlejší jsou změny v přírodě, tím větší škody na životním prostředí a přírodě vznikají
- tristní omezení tradiční klasické ochrany dochovaných přírodních hodnot
- přehlížení prioritní potřeby udržení vody v krajině
- likvidace ekosystémových služeb rozsáhlou disturbancí lesů
- módní ideologická doktrína bezzásahovosti je povýšena na neprůkaznou vědu, oponentura se nepřipouští, "jinověrci" byli nuceni opustit systémové pozice
- nevnímání principu odpovědnosti vedoucího managementu
- neprovádění pravidelného celostního vyhodnocení vývoje chráněných hodnot, tristní omezení potřebného managementu ochrany hodnot NPŠ
- nezajištění odsouhlaseného Plánu péče NP Šumava
- prosazení bezzásahovosti v novele zák. o ochraně přírody a krajiny (i proti vůli senátu a prezidenta ČR schopným manažérem R. Brabcem)
- spekulativní zajištění závazných vyjádření Rady NPŠ, kdy 25 míst je ze zákona obsazena členy z místních obcí a obou krajů, avšak převažující počet jmenuje ředitel z blízkých osob
- dlouhodobá sofistikovaná propaganda výroby divočiny lukrativně placeným Hnutím DUHA, zejména předním aktivistou J. Bláhou

Rozdílný přeshraniční přístup k Šumavě

- Správa NP Šumava má rigidní přístup k osvětovým funkcím Šumavy, takže zamezuje např. i pěší přístup ke státní hranici např. po silnici z Březníku na Modrý sloup (staletá obchodní cesta), ač to požaduje i bavorská strana (ředitel P. Hubený gubernátorsky udělil milionovou pokutu z.s. Otevřená Šumava skutečným znalcům a milovníkům Šumavy !)
- Správa NPŠ zakazuje i přístup ke hraničním částem CHKO Šumava, takže naši zájemci mnohdy tam jezdí z Bavorska
- V bavorské části Šumavy - Bavorský les nejsou obce zahrnuty do NP, navíc tam jsou vymezeny rekreační části, přičemž nejcennější území Velký Javor / Gross Arber není zahrnuto do chráněného NP BW
- V rakouské nechráněné části Šumavy jsou referenčně dochovány nejcennější zachovalé církevní hřebenové smrčiny (přičemž jejich majiteli byla požadována úhrada za přenos kůrovcové epidemie z jeho chráněného epicentra v NP Šumava).

Funkce Ministerstva životního prostředí

- současné MŽP je vedeno ministrem R. Brabcem, který studoval ložiskovou geologii, takže při semináři v parlamentu k prosazení bezzásahovosti v NPŠ sděloval, že tomu nerozumí, ale mělo by to tak být
- R. Brabec je dnes v politickém uskupení ANO (po předchozí ODS a US-DEU) členem č. 2, neboť byl spolehlivým "patronem" agrochemických podniků Agrofertu (Unipetrol Spolana Neratovice Lovochemie Lovosice)
- MŽP dle § 50 platného zákona o lesích v rámci výkonu vrchního státního dozoru, dozírá jak na orgány státní správy, tak na právnické a fyzické osoby, zda dodržují ustanovení tohoto zákona, **avšak zřejmě nevnímalo kůrovcové ohrožení, nebo trvalo na přírodě blízkém řešení, tj. kůrovcovém žíru**
- základní aktivity tvoří populistická opatření - dotace na kotlíky (chudí je ale nemají), dotace na nádržky na dešťovou vodu, potřebná koncepční řešení jsou však převážně opomíjena
- **zřejmě je přehlížen axiom, že strom je základní ekologicky i tepelně stabilizační klimatickou jednotkou a les je tak základnou našeho přežití**
- MŽP opomíjí komplexní celostní / holistický pohled na realitu současné bioty, která na Zemi je stále z větší části degradována deforestací, denaturací a konečně desertizací / zpouštněním
- MŽP se zaměřuje na uhlíkovou stopu (CO₂) v ovzduší bez dalších vazeb, zcela podceňuje funkci bioty, zejména vegetace, jakoby ji nevadí katastrofální úbytek hmyzu (vč. včel a motýlů, ale pouze zneužilo kůrovce), nevadí obecný rozsáhlý úbytek ptactva (zaměřilo se ochranu tetřeva, tetřívka či datlíka), svoji úlohu realizuje v poradních sborech a prohlášeních bez koncepčních reálných pozitivních výsledků
- MŽP nevnímá, že skutečná ochrana vodních zdrojů musí začínat na Šumavě, tu ale dlouhodobě vysušuje ve jménu výroby divočiny
- MŽP při prosazeném bezzásahovém hazardu výroby divočiny nesleduje celostní / holistický pohled, širší biofyzikální a biochemické vazby atmosférické a vodní cirkulace, potřebné zpětné vazby, ani adekvátní mitigační opatření, pouze prosazuje adaptační opatření, přičemž vyráběné, ekologicky rozvrácené, nestabilní biotopy dále zhoršují současnou situaci a navozují environmentálně neudržitelnou katastrofální situaci, zejména teplotně a vodohospodářsky, ve vazbě na chybějící či degradovanou trvalou vegetaci.

VZHLEDEM K IDEOLOGICKÉ ZVŮLI, „MÓDNĚ“ SLEDUJÍCÍ NÁSILNÉ ZAVEDENÍ „BEZZÁSAHOVÉ DIVOČINY“ V KULTURNÍ ŠUMAVĚ, PODPOŘENÉ SLEPOU POLITICKOU MOCÍ A MASMEDIÍ, DOŠLO BEZ RACIONÁLNÍHO ZDŮVODNĚNÍ A LEGISLATIVNÍHO OPODSTATNĚNÍ K NEZMĚRNÝM MNOHAGENERAČNÍM, REGIONÁLNÍM I CELOSTÁTNÍM ŠKODÁM, JEŽ V KULTURNÍM SVĚTĚ NEMAJÍ OBDOBU.

Vyjádření současného ředitele NP Šumava (bez výběru jmenovaného R. Brabcem), jeho partnerky a jeho náměstka k současné situaci v NP Šumava:

Kam kráčí Národní park Šumava?

Autor: Pavel Hubený, Martin Starý, Pavla Čížková

Věřím, že ke skutečnému, mezinárodně uznávanému národnímu parku. Ale je to cesta trnitá, pomalá a opatrná...

Dosavadní zrání národního parku můžeme snadno připodobnit k životu člověka. Zrození bylo plné nadšení a velkých plánů, které rozvíjeli otcové, matky, strýcové a tety, babičky a dědečkové – a co člověk, to jiný plán. Ale všichni se shodli, že do vínku života dítěte je třeba dát to nejlepší.

Rozevláté mládí

A tak Správa Národního parku dostala správu lesů, drobných vodních toků, a dokonce tehdy MŽP disponovalo i pravomocemi v územním plánování. Ale rodiče se rozvedli. Územní plánování odplulo na MMR, státní správa lesů na obce. A dítě najednou jako by mělo vyrůstat ve střídavé péči a v každém směru se přizpůsobit jinému příbuznému. Mělo chránit přírodu, naplňovat lesní zákon a trvale udržovat rozvoj území. Pak přišla puberta a národní park začínal pomalu chápat svoji roli ve společnosti. Vymezoval se proti rodičům a příbuzným a objevily se potíže. Touha po naplnění snu o skutečném národním parku byla několikrát potřena. Jednu chvíli to vypadalo, že se jeho budoucnost ztotožní s životem matky, chráněné krajinné oblasti Šumava. Že bude národním parkem jen názvem, nikoli svým posláním. Ale teď už překročil pětadvacítku a pochopil, že rebelii nic nedokáže. Zároveň získal jasnou představu o své budoucnosti. Alespoň do druhé mízy, tedy do pětáctýřicátých narozenin... A o té jasné představě bych rád dnes vyprávěl.

To nehezké slovo „divočina“

Byly doby, kdy bylo na Správě NP Šumava neoblíbené slovo „sukcese“ (aspoň ve smyslu samovolného návratu lesa na opuštěné pozemky). Pak nastalo krátké období, kdy bylo ve velké oblibě slovo „divočina“, ale i to se brzy zařadilo mezi slova zakázaná. Inu, divočinu si prostě představuje každý trochu jinak. Někdo jako nedotčený tropický prales, jiný jako léta opuštěnou zahrádku, kam se chodí kouřit. V našem národním parku je to spíš ta druhá možnost. Pralesů máme už málo. Ačkoli ještě na začátku 19. století porůstaly pralesy 70 % plochy národního parku, stačilo další jedno století na to, aby spadly k 15 %. A proč tedy vůbec národní park? Protože po vytěžení pralesů nevznikly kulturní stromové plantáže, ale vyrůstaly a stárly stromy, které byly potomky původních pralesů. Historické záznamy mluví o legiích mladých smrků podrůstajících staré pralesy. A umělá obnova, pokud vůbec nějaká byla, se až do šedesátých let 19. století prováděla hlavně sítí. A to semenem z místních šišek vyluštěných v místních luštárnách. Asi jen 35 % dnešních lesů má původ v kombinaci přirozené a umělé obnovy nebo se jedná o výsadby na zalesněných zemědělských plochách. Ano, na Šumavě sice už skoro nejsou pralesy. Ale roste tady někde více, někde méně divokého potomstva původních pralesů. A od roku 2007 je ponecháno přírodním procesům 23 % území národního parku. Na tomto území jsme tedy znovu uvolnili otěže „divočině“.

Ochranářský experiment

Od počátku vzniku národního parku byl za zcela legitimní považovaný názor, že ponechání lesa přírodním procesům je „experiment“, který nikdo nikdy nevyzkoušel. Přitom už tehdy bylo poměrně dobře známo, že lesy, které rostly před příchodem člověka, si žily svým životem a že byly vyvraceny vichřicemi a napadány kůrovci. Že dokonce i hořely. Z pohledu historických popisů lesa a výsledků pylových analýz jezerních a rašelinných sedimentů se jako experiment jevílo spíše lesnické hospodaření než přírodní procesy. To, jak reagují lesy (převážně ty smrkové) na uvolnění plynoucí z přírodních procesů, vyvolávalo – a stále vyvolává – vášně. Nemálo lidí pravděpodobně pořád věří, že kdyby se lesnicky bojovalo proti kůrovci, nikdy by k tak masivnímu odumření stromů nedošlo. A to navzdory tomu, co už dnes víme. Za prvé víme, že v době gradací kůrovce na území NP Šumava nezůstaly uchráněny lesy tam, kde jsme s kůrovcem řádně bojovali. Za druhé se při obou velkých gradacích na území NP Šumava ukázalo, že se populační hustota kůrovce v zásahových a bezzásahových územích měnila stejně rychle, takže se neprokázalo, že by těžba

napadených smrků měla reálný efekt na snížení početnosti kůrovce. Nejspíš za jeho ústupem stálo počasí a choroby. Za třetí je dnes v celé naší zemi vidět, že k velkým gradacím může dojít i přes velké a nekompromisní zásahy. A konečně za čtvrté: vytěžení lesa není ideální začátek přirozených procesů. A právě přirozené procesy na většině plochy národního parku – to je náš nynější cíl.

Nový návrh zón

Od zažitého modelu zonace se ta nová zásadně liší: zatímco zonace vymezovaná od roku 1992 definovala 1. zóny automaticky veřejnosti přístupné jen po značených trasách a nejasně limitovala hospodářské zásahy, nové zóny neřeší vstup veřejnosti, ale poměrně přísně definují režimy hospodaření. Vstup veřejnosti už neomezuje zonace, ale zcela jiné opatření: vyhlášení klidových území.

Nejdivočejší zónou bude zóna „přírodní“. Vymezili jsme ji tam, kde je možné zcela uvolnit ruku přírodním procesům už nyní. Popravdě: nejsme úplně revoluční. Udržujeme tuto zónu na téměř stejném území, jaké bylo ponechané přírodním procesům dosud. Přírodní zónu navrhujeme na 27,7 % rozlohy národního parku. K této zóně jsme přiřadili zónu přírodě blízkou. V přírodě blízké zóně jsou především lesní ekosystémy, o kterých jsme přesvědčeni, že mohou být v relativně krátké době převedeny do režimu zóny přírodní. Mohou se tedy za krátký čas stát divočinou. Přírodní procesy v nich už nyní hrají hlavní roli a my jejich projevy jen mírně korigujeme, případně činíme opatření proti šíření lýkožrouta smrkového do okolních lesů. Odborný návrh představuje také 27 % území národního parku, po projednání směřujeme k 24 %.

Největší podíl, a sice 45 % plochy národního parku, navrhujeme zařadit do zóny soustředěné péče. Jsou v ní zahrnuty ty lesní nebo zemědělské pozemky, ve kterých v následujících desetiletích budeme o přírodu pečovat. Budeme se soustředit hlavně na zachování jedinečných, chráněných, ohrožených či evropsky významných druhů a také evropsky významných biotopů. Po projednání s obcemi by se zóna soustředěné péče mohla rozšířit na téměř 48 %.

Všechna sídla, která vytvářejí prostorově propojitelný celek, zastavěná území a pozemky územními plány obcí určené k zastavění jsme zařadili do zóny kulturní krajiny. Je významnou, i když rozsahem nejmenší částí národního parku. Zaujímá 1 % (642 ha) národního parku. Přitom skutečně zastavěná plocha (se souvisejícími zahradami a dvory) představuje necelou polovinu této plochy, a tak na území národního parku je stále k dispozici přes 320 ha pro rozvoj obcí. Vedle toho jsou ale ještě po celém národním parku v ostatních zónách rozptýleny další objekty, hlavně jednotlivé domy, které nelze kvůli jejich malé velikosti a odloučenosti zařadit do zóny kulturní krajiny. Takové chaloupky jsou součástí některé ze zbývajících tří zón, ale neplatí pro ně cíl dané zóny. Pokrývají další zhruba stovku hektarů. Důležité je říci, že pro zastavěná a zastavitelná území neplatí většina zákazů stanovených zákonem pro většinu území parku. Můžete tady tábořit, rozdělávat ohně, nebo dokonce v zimě solit silnici či chodník.

Zóny a Natura 2000

V ochranných kruzích se občas objeví myšlenka, že by zonace měla především zajišťovat ochranu druhů a biotopů soustavy Natura 2000. Ano, to je jeden z hlavních úkolů národního parku. Proto je potřeba nové zóny postavit tak, aby přírodní procesy probíhaly hlavně tam, kde to natuře „nevadí“, a tam, kde musíme o naturové biotopy pečovat, aby byly zahrnuty do zóny soustředěné péče. I tento přístup má ale své mouchy. Například minimální rozloha jednoho segmentu zóny soustředěné péče jsou 2 ha, ale bezlesé naturové biotopy mají často plochu jen kolem 0,5 ha... V přírodní a přírodě blízké zóně by měly být zahrnuty přírodní lesní naturové biotopy a rašeliniště, v zóně soustředěné péče spíše trávníky na druhotném bezlesí. Přírodní lesní biotopy podle stupňů přirozenosti tak leží ze 44 % v přírodní zóně a z 29 % v zóně přírodě blízké. Při příštím vymezení zonace (za 15 let) budeme moci přírodním procesům ponechat plných 73 % lesních biotopů. Dvě třetiny všech lesních, vrchovištních a přechodových rašelinišť jsou zahrnuty v těchto zónách také. Naproti tomu 85 % podhorských smilkových trávníků je situováno do zóny soustředěné péče a kulturní krajiny. No a také 66 % biotopů označených X (člověkem silně ovlivněné nebo vytvořené)

leží v zóně soustředěné péče a kulturní krajiny...

Přinesou klid klidová území?

Určitě ano. I když před jejich vyhlášením bude kolem nich jistě hodně hluku. Jak už jsem zmínil, klidové území nereguluje hospodaření – to je úloha zonace, ale usměrňuje návštěvnost. Svoboda pohybu je jedním ze základních práv občanů, které je zakotveno v Listině základních práv a svobod a jeho omezení je možné pouze v odůvodněných případech. V našem návrhu klidových území se snažíme jít na pomyslnou „kost“. Připravený návrh klidových území, která jsou ze zákona přístupná pouze po trasách a cestách vyhrazených orgánem ochrany přírody, tak zaujímá 16,7 % rozlohy národního parku. Představuje pouze to nejcitlivější a nejohroženější minimum. Soustředíme se zejména na chráněné a rušením ohrožitelné druhy živočichů, výjimečně rostlin a rašelinišť. Největší podíl národního parku bude patřit ochraně tetřeva hlušce. O jeho citlivosti a populační hustotě jsme už psali v tomto časopisu (1/2019). K jeho ochraně chceme vytvořit jedno společné kompaktní území s Národním parkem Bavorský les, ve kterém budou platit stejná pravidla na obou stranách hranice. Cílíme k maximální ochraně skutečného srdce tetřeví populace, do oblasti Modravských slatí a pohraničního hřbetu mezi prameny Vltavy a Plesnou. Do tohoto území budou časově omezeny možnosti vstupu a také hustota přístupových cest bude minimální. Na obou stranách hranice je zároveň vyloučen lov zvěře i lesnické zásahy.

Druhou největší plochu klidového území jsme zasvětili ochraně vymírajícího tetřívka obecného. Jeho populace je co do početnosti výrazně nižší než populace tetřeva. A zatím se tento stav nezlepšuje. Tetřívci nejsou soustředěni v uceleném území, ale obývají planiny v okrajové části národního parku, které jsou od sebe značně vzdálené. Rozdrobenost populace může být velkým problémem pro trvalé udržení druhu. V současné době vrcholí práce na analýze DNA jedinců podle sebraného trusu. Teprve letos se dozvíme podrobnější informace o skutečné početnosti tetřívčí populace, vzájemné příbuznosti jedinců a také o tom, jak daleko jednotliví ptáci létají. S ochranou tokanišť a hnízdních biotopů tetřívka obecného se dnes spojuje i ochrana hnízdišť jeřába popelavého, jehož početnost v posledních letech na Šumavě mírně stoupá. V plánu máme rovněž ochránit tři území, která jsou trvale osídlena reprodukce schopnými rysicemi. Jsou dostatečně členitá, skalnatá a nepřístupná, jsou i komorami zvěře, které právě rysi využívají k lovu. Jde o části kaňonů Vydry a Křemelné a o suťový prales na Medvědicí. Několik maloplošných klidových území s omezením vstupu jen na jarní měsíce chceme zasvětit ochraně sokola stěhovavého. Na Plešném jezeru zas budeme chránit šidlatku ostnovýtrusnou zákazem vstupu do jezera, podobně jako některá rašeliniště a mokřady situované do těsné blízkosti cest s extrémně vysokou návštěvností.

Novela zákona č. 114/1992 Sb. s sebou v roce 2017 přinesla změny vpravdě revoluční. Oddělení režimu hospodaření, který řeší systém zón ochrany přírody, od režimu regulace návštěvnosti, který přináší systém klidových území, je stále nezvyklý a nový. Vznikají tak území bez zásahu člověka, jež je však možno volně navštěvovat, a obhospodařované oblasti s časově omezenou přístupností pro návštěvníky (typická historická tokaniště tetřívka obecného na sečených loukách). Tato změna způsobu ochrany přírody nás posouvá do západní Evropy, kde je tento přístup běžný. V praxi tak sjednocujeme přístup na české a bavorské straně státní hranice a oba národní parky na Šumavě i v Bavorském lese znovu začínají mluvit společným jazykem.

Co prosazuje ředitel NP Šumava ?

Současný ředitel NP Šumava P. Hubený se pokládá za vyvoleného stvořitele jedinečné "divočiny" Šumavy, při níž již bylo zlikvidováno více než 25 tis. ha horských smrčín včetně pralesových torz. Nevnímá, že čím rozsáhlejší a rychlejší změny nastanou, tím větší škody vznikají nejen na biodiverzitě, ale zejména na ekologické stabilitě. V současné fázi požaduje bezzásahovost na většině území, tj. zatím na 51 %, výhledově téměř na 75 %, čímž se údajně stane Šumava uznávaným národním parkem. Děje se tak za pomoci revoluční novely zákona o ochraně přírody a krajiny se zapracovanou bezzásahovostí, prosazenou schopným manažérem, ministrem R. Brabcem.

K zajištění existence obcí vymezuje cca 1 % území (přes někdejší slib 10 %), což pro všechny obce je plocha velikosti jedné běžné obce. Jako vstřícný krok uvádí, že umožní v zastavěných územích obcí dělat ohýnky - grilovat a také stanovat, což je spíše výsměch občanům! Historická tradiční rozptýlená horská zástavba má však smůlu, neboť její existence bude bezprostředně podmíněna milostmi od "vrchnosti": povolení přístupu, čerpání vody ze studní, ale i uplatnění exkrementů.

Většina národních parků světa však provádí vědecký ekosystémový asistenční management, kromě několika lokalit skutečné přírodní divočiny. Ve svém zdůvodnění flirtuje s označením experiment, přestože se tak ve skutečnosti děje (na základě původního požadavku Jihočeské univerzity). Ve světě je však několik zcela ojedinělých území (obvykle na malých ostrovech) věnováno vědeckému výzkumu a většinou uzavřeno veřejnosti. P. Hubený se pokouší poeticky vyjadřovat výrobu idealizované "divočiny" a lživě přesvědčovat o citlivosti "perestrojky", i to že *plní i biotopovou ochranu EVL Šumava*. Ředitel gubernátorsky zcela **přehlíží další vyhlášené ochrany Šumavy**, neboť vnímá pouze "své argumenty a své zákonitosti" k výrobě divočiny. Nevadí mu rozvrácená, ekologicky destabilizovaná krajina, nevadí mu rozsáhlá likvidace chráněných biotopů a taxonů, neboť z kulturní Šumavy vyrábí virtuální divočinu.

Současný neodsouhlasený / naktrojovaný bezzásahový vývoj NP Šumava, který spustil národní kůrovcovou katastrofu, není pravidelně systematicky analyzován, nepodléhá Plánu péče, přičemž likviduje ostatní vymezené druhy ochrany území Šumavy a zásadně se podílí na ekologicky neudržitelném vývoji Česka !!!

Prvořadě byla a musí být Šumava chráněna jako prameniště a retenční území vod a vodních zásob (v současně vysychajících rašeliništích a slatích, ale i v kůrovcově odumřelých horských smrčínách) prvotním vymezením Chráněné oblasti přirozené akumulace vod, což je současným "managementem sekundárně" likvidováno. Někdejší humidní Šumava se jednostrannou výrobou divočiny vysušuje / aridizuje a to s fatálním dopadem na celé Česko. Proto **pokud nebude sledována a zajišťována vodohospodářská funkce Šumavy vymezená v CHOPAV a Ramsarské úmluvě, nelze souhlasit se současně nově navrhovanou zonací.**

Prohlubující se arogance moci, managementově manipulačně opomíjející reálnou přírodní situaci, je důvodem demotivace občanských aktivit včetně "sdílené" ochrany dochovaných přírodních hodnot, ústících v rozsáhlé protestní akci občanské neposlušnosti.

Podklad

Analýza rizik navrhované zonace NP Šumava, 2019